

Rolnummer 2770
Arrest nr. 175/2003 van 17 december 2003

A R R E S T

In zake : de vordering tot schorsing van de wet van 22 april 2003 tot modernisering van de belasting voor aanplakking en de betalingswijzen van het zegelrecht, ingesteld door de n.v. Imprimerie Hecht.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters P. Martens, M. Bossuyt, E. De Groot, A. Alen en J.-P. Moerman, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de vordering en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 11 augustus 2003 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 12 augustus 2003, heeft de n.v. Imprimerie Hecht, met maatschappelijke zetel te 1070 Brussel, Barastraat 30, een vordering tot schorsing ingesteld van de wet van 22 april 2003 tot modernisering van de belasting voor aanplakking en de betalingswijzen van het zegelrecht (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 13 mei 2003).

Bij hetzelfde verzoekschrift vordert de verzoekende partij eveneens de vernietiging van voormelde wettelijke bepaling.

Bij beschikking van 18 september 2003 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 8 oktober 2003,

- na de verzoekende partij te hebben uitgenodigd te antwoorden op de volgende vraag : « Wat is het aandeel van de activiteit bestaande in het drukken van reclameplakbrieven in het totaal van de werkzaamheden en inkomsten die voortvloeien uit de verschillende activiteiten van de onderneming ? », dit in een nota die uiterlijk op 3 oktober 2003 dient te worden ingediend en waarvan een kopie wordt toegezonden aan de Ministerraad binnen dezelfde termijn;

- na de Ministerraad en de verzoekende partij te hebben uitgenodigd de notulen van de op pagina 17 van het verzoekschrift tot vernietiging en tot schorsing bedoelde twee vergaderingen voor te leggen, en de Ministerraad te hebben uitgenodigd een nota met opmerkingen betreffende de vordering tot schorsing in te dienen, uiterlijk op 3 oktober 2003, en een kopie ervan te laten toekomen aan de verzoekende partij binnen dezelfde termijn.

De verzoekende partij en de Ministerraad hebben schriftelijke opmerkingen ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 8 oktober 2003 :

- zijn verschenen :

- . Mr. R. Forestini en Mr. E. Orlando, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij;

- . B. Druart, auditeur-generaal bij het Ministerie van Financiën, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en E. De Groot verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde partijen gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

Bij arrest van 9 oktober 2003 heeft het Hof de debatten heropend en de dag van de terechtzitting bepaald op 22 oktober 2003.

Op de openbare terechtzitting van 22 oktober 2003 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. R. Forestini, advocaat bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij;
 - . B. Druart, auditeur-generaal bij het Ministerie van Financiën, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en E. De Groot verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde partijen gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

A.1. De verzoekende partij verantwoordt haar belang bij het beroep door middel van haar maatschappelijk doel, het drukken van reclameplakbrieven, activiteit die rechtstreeks door de bestreden wet wordt beoogd. De verhoging van de belasting kan haar voortbestaan ernstig in het gedrang brengen en heeft dus een ongunstige weerslag op haar situatie.

A.2. De verzoekende partij voert acht middelen aan ter staving van de vernietiging van de bestreden wet.

Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 39 en 170 van de Grondwet, alsook van artikel 6, § 1, II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. De verzoekende partij is van mening dat de aangevochten wet de bevoegdheid van de gewesten inzake de bescherming van het leefmilieu en het afvalstoffenbeleid schendt.

De andere middelen zijn afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het tweede middel verwijt artikel 2 van de bestreden wet te voorzien in een vrijstelling van de belasting voor aanplakking voor de plakbrieven waarvan de oppervlakte niet groter is dan 15 dm².

Het derde middel verwijt artikel 3 van de bestreden wet het bedrag van de belasting vast te stellen op 0,10 euro voor de plakbrieven met een oppervlakte die kleiner is dan 1 m², en op 0,50 euro per m² of breuk van 1 m² wanneer de oppervlakte van de plakbrief gelijk is aan of groter dan 1 m².

Het vierde middel verwijt artikel 7 van de bestreden wet te voorzien in een vrijstelling van de belasting voor aanplakking voor bepaalde categorieën van belastingplichtigen.

Het vijfde middel verwijt artikel 8, § 2, van de bestreden wet het de belastingplichtige mogelijk te maken de belasting voor aanplakking te betalen door het aanbrengen en het onbruikbaar maken van een plakzegel op de plakbrief wanneer de oppervlakte van de plakbrief kleiner is dan 1 m².

Het zesde middel verwijt artikel 3 van de bestreden wet een verhoging teweeg te brengen van meer dan 800 pct. van de belasting voor aanplakking voor de plakbrieven met een oppervlakte van 1,38 en 1,40 m², van 19 pct. voor de plakbrieven met een oppervlakte van 1,80, 1,98 en 3,96 m² en van meer dan 600 pct. voor de overgrote meerderheid van de plakbrieven met andere afmetingen.

Het zevende middel formuleert hetzelfde verwijt, maar is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het beginsel van vrijheid van handel en nijverheid.

Het achtste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het algemeen beginsel van de rechtszekerheid; het verwijt artikel 5 van de bestreden wet de belasting voor aanplakking niet langer ten laste te leggen van diegene van wie de plakbrief uitgaat.

A.3. Ter staving van haar vordering tot schorsing voert de verzoekende partij aan dat alle aangevoerde middelen ernstig zijn en dat de onmiddellijke toepassing van de norm haar een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen berokkenen.

In verband met dat mogelijke nadeel voert zij aan dat de bestreden wet leidt tot verhogingen van de belasting voor aanplakking gaande van 600 tot 800 pct. Zij rekent die belasting evenwel door aan haar klanten en schiet het bedrag ervan voor via een systeem van maandelijks voorschotten, die gemiddeld met 100 pct. zullen toenemen. Die verhoging zal thesaurieproblemen teweegbrengen en haar voortbestaan bedreigen. De adverteerders zullen zich bovendien massaal afwenden van het aanplakmedium wegens de zeer hoge kostprijs ervan, waardoor de winstmarge van de verzoekende partij zal afnemen, en laatstgenoemde zal moeten overwegen haar onderneming te herstructureren. De faillissementsdreiging voor de ondernemingen van de sector zullen eveneens de activiteiten van de verzoekende partij in het gedrang brengen. Al die schade zal niet kunnen worden vergoed.

De verzoekende partij voert nog aan dat uit de besprekingen die bij FEBELGRA (Federatie van de Belgische grafische nijverheid) hebben plaatsgehad en waarop de drukkers, de aanplakkers en ambtenaren van de administratie aanwezig waren, is gebleken dat de stijging van de belasting voor aanplakking voortvloeit uit een verkeerde interpretatie van de vroegere wet. Teneinde een dreigend faillissement van de sector en een massaal verlies aan banen te voorkomen, is dan ook overeengekomen dat de vroegere tarieven verder zouden worden toegepast.

A.4. Bij beschikking van 18 september 2003 heeft het Hof de verzoekende partij verzocht op de volgende vraag te antwoorden :

« Wat is het aandeel van de activiteit bestaande in het drukken van reclameplakbrieven in het totaal van de werkzaamheden en inkomsten die voortvloeien uit de verschillende activiteiten van de onderneming ? »

Het Hof heeft de Ministerraad en de verzoekende partij verzocht de notulen van de twee in het verzoekschrift tot vernietiging en tot schorsing vermelde vergaderingen voor te leggen en heeft de Ministerraad eveneens verzocht kennis te geven van zijn opmerkingen in verband met de vordering tot schorsing.

A.5. In haar nota antwoordt de verzoekende partij dat, voor de jaren 2001, 2002 en 2003, de opbrengst van de verkoop van plakbrieven gemiddeld 90 pct. van haar totale omzet uitmaakt. De verzoekende partij deelt overigens mee dat zij niet beschikt over de notulen van de vergaderingen.

A.6. In zijn nota met opmerkingen wijst de Ministerraad eerst erop dat de vergaderingen waarnaar wordt verwezen en waaraan ambtenaren zouden hebben deelgenomen, louter informeel waren en dat daarvan geen notulen werden opgesteld. Hij merkt op dat niets werd overeengekomen en dat het enkel een eenzijdige beslissing van de aanplakkers en van FEBELGRA betreft. Ambtenaren zijn overigens niet bevoegd om te beslissen de toepassing van de wet te schorsen.

A.7. In verband met de vordering tot schorsing is de Ministerraad in de eerste plaats van mening dat het beroep tot vernietiging, en bijgevolg de vordering tot schorsing, dienen te worden verworpen, omdat de verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep, in zoverre zij uitdrukkelijk is uitgesloten van het toepassingsgebied van de wet. De fabrikant is niet opgenomen onder de belastingschuldigen; ter staving van die stelling wordt verwezen naar de parlementaire voorbereiding van de wet. Overigens, en om een einde te maken aan elke discussie over het gebrek aan overeenstemming tussen het nieuwe artikel 195 van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde belastingen en de algemene verordening op de met het zegel gelijkgestelde taksen preciseert de Ministerraad dat de algemene verordening zal worden aangepast.

A.8. In ondergeschikte orde is de Ministerraad van mening dat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen bij ontstentenis van risico van moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De Ministerraad antwoordt de verzoekende partij dat de jaarlijkse kostprijs minder groot is dan zij beweert, omdat het voorschot slechts op drie maanden betrekking heeft. Hij voert vervolgens aan dat, gelet op het feit dat het omzetcijfer van de verzoekende partij ongeveer 24 miljoen euro bedraagt, een voorschot van 250.000 euro geen onbetaalbaar bedrag is. De verzoekende partij is overigens niet verplicht dat voorschot te betalen, aangezien zij niet de auteur van de plakbrief is en dat nooit is geweest. Ter staving van die stelling wordt verwezen naar de argumenten die in verband met het belang zijn aangevoerd.

In verband met het feit dat de adverteerders zich massaal zullen afwenden van het aanplakmedium, is de Ministerraad van mening dat dit mogelijk nadeel onvoldoende door concrete feiten wordt aangetoond. Het is niet bewezen dat het aangevoerde nadeel noodzakelijkerwijs en uitsluitend zou voortvloeien uit de onmiddellijke toepassing van de wet. Hetzelfde geldt voor het vooruitzicht van herstructureeringen.

De Ministerraad voert ten slotte aan dat het Hof zijn arresten doorgaans binnen het jaar uitspreekt en dat gedurende die korte periode enkel een bedrijf in moeilijkheden in zijn bestaan zou kunnen worden bedreigd. De Ministerraad besluit dat bijgevolg in geen enkel geval een feitelijke toestand kan ontstaan die mogelijk zou leiden tot grote veranderingen in de sector, die aanzienlijke en moeilijk, of zelfs onmogelijk te herstellen schade kunnen veroorzaken.

A.9. De Ministerraad is ten slotte van mening dat de middelen niet ernstig zijn.

In verband met het eerste middel afgeleid uit de schending van de bevoegdheidsverdelende regels voert de Ministerraad aan dat het doel van de wetgever bestaat in de administratieve vereenvoudiging en dat de zorg om het leefmilieu te beschermen slechts van gering belang is. Er wordt niet ingezien waarom de gewestwetgever niet langer doeltreffend zou kunnen optreden in het kader van zijn bevoegdheid inzake milieu- of afvalbeleid en waarom de gewesten niet langer tegelijk dezelfde doelstelling door middel van verschillende maatregelen zouden kunnen nastreven.

Wat de andere middelen betreft, is de Ministerraad van mening dat in het kader van de vordering tot schorsing alleen die artikelen dienen te worden onderzocht die het vermeende ernstige nadeel zouden veroorzaken; het betreft de artikelen die het tarief van de belasting voor aanplakking verhogen. Dat sluit bijgevolg de artikelen 2, 7, 8, § 2, en 5 uit, die respectievelijk het voorwerp uitmaken van het tweede, vierde, vijfde en achtste middel.

Dit belet de Ministerraad niet te besluiten dat ook die middelen niet ernstig zijn. In dat verband voert hij het door de wetgever nagestreefde doel aan, dat erin bestaat de plakbrieven met een geringe afmeting waarvoor de aan de fiscale administratie opgelegde inning en de stappen die de belastingplichtige moet doen, onevenredig zouden zijn ten aanzien van de inkomsten, uit te sluiten van het toepassingsgebied van de belasting voor aanplakking. De wetgever heeft eveneens gewild bepaalde clubs, verenigingen en federaties niet aan de belasting te onderwerpen, voor zover zij gebruik maken van plakbrieven met een geringe afmeting. Ten aanzien van die doelstelling is de maatregel relevant, is het criterium objectief en worden alle belastingplichtigen gelijk behandeld.

In het bijzonder ten aanzien van het derde middel met betrekking tot de bepaling betreffende het bedrag van de belasting preciseert de Ministerraad dat het gehanteerde tarief eenvoudig, duidelijk, doeltreffend en in overeenstemming is met de doelstelling van de wetgever en dat een louter proportioneel systeem zoals de verzoekende partij dat zou wensen, in strijd is met de doelstelling inzake vereenvoudiging. De oplossing voor het gestelde probleem bestaat erin de afmetingen van de plakbrieven aan te passen.

De Ministerraad herinnert voorts eraan dat het hier gaat om belastingen en niet om retributies, en dat de wetgever beschikt over een ruime beoordelingsbevoegdheid om de belastinggrondslag en de tarieven vast te stellen. Ter staving van die stelling voert hij de rechtspraak van het Hof aan en hij besluit dat de wetgever niet kan worden verweten niet voor een strikt proportionele tarifiering te hebben gekozen.

In verband met het vierde middel voert de Ministerraad aan dat, na vergelijking van de vroegere teksten met de nieuwe, aan het belang van de verzoekende partij bij de vernietiging van de bepaling kan worden getwijfeld. Wat de vrijstelling van de coöperatieve vennootschappen betreft, merkt hij op dat de tekst niet alle coöperatieve vennootschappen beoogt, maar alleen de vier opgesomde vennootschappen, die woningfondsen zijn.

In verband met het vijfde middel is de Ministerraad van mening dat de verantwoording van de maatregel te maken heeft met het occasionele karakter van dergelijke plakbrieven. In de praktijk maken die occasionele belastingsschuldigen immers gebruik van plakbrieven kleiner dan 1 m² om activiteiten aan te kondigen. Dergelijke

belastingplichtigen aan de aangifte onderwerpen, zou in strijd zijn met de zorg om voor geringe bedragen een zware administratieve procedure te vermijden.

In verband met het zesde middel herinnert de Ministerraad eraan dat de wetgever de bestaande tarifiering heeft willen vereenvoudigen en de plakbrieven van maximum 15 dm² volledig heeft willen vrijstellen. De wet heeft ook tot gevolg dat de specifieke tarifiering met zeer hoge tarieven wordt afgeschaft voor de plakbrieven die werden beoogd bij het vroegere artikel 192 van het Wetboek, opgeheven bij artikel 11, 2^o, van de bestreden wet. Zij heeft ook tot gevolg dat de belasting wordt verminderd voor de plakbrieven groter dan 6 m², in zoverre de plakbrieven met een dergelijke afmeting doorgaans bereide plakbrieven in de zin van de vroegere regeling zijn; de belasting voor dergelijke plakbrieven bedroeg echter 0,56 euro of 0,70 euro per m² of breuk van m² naargelang de plakbrief groter was dan 6 m² of 10 m². Thans bedraagt die belasting slechts 0,50 euro. De Ministerraad merkt ook op dat het verkeerd is te beweren dat de administratie en de wetgever de vroegere wettekst verkeerd zouden hebben begrepen : beiden zijn uitgegaan van de praktijk en van het gezond verstand. Men kan zich moeilijk voorstellen dat plakbrieven van 6 m² en groter niet « bereid » zouden zijn in de zin van het vroegere artikel 190 van het Wetboek. Uitgaande van die stelling en de gebruikelijke praktijk ter zake heeft de wetgever gemeend die vermindering te moeten compenseren door een verhoging van de belasting voor de plakbrieven met een oppervlakte gelijk aan of groter dan 1 m². De aldus uitgevoerde verhoging is in overeenstemming met de doelstellingen van de wet, die met name erin bestaan de vereenvoudiging van de tarieven te paren aan een budgettaire neutraliteit van de uitgevoerde hervorming.

In verband met het zevende middel is de Ministerraad van mening dat het hier slechts om een variant van het aanvoeren van de schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie gaat en dat geen enkel argument is afgeleid uit het beginsel van de vrijheid van handel en nijverheid.

In verband met het achtste middel herinnert de Ministerraad eraan dat de drukkers de belasting niet verschuldigd zijn en dat zij bijgevolg een maximale rechtszekerheid genieten. Er diende geen enkele overgangsmaatregel te worden genomen, vermits de betekenis van de huidige tekst identiek is aan die van de vroegere tekst : de nieuwe wettekst heeft, aansluitend op het advies van de Raad van State, de terminologie gewijzigd : het nieuwe begrip « persoon die er belang bij heeft dat de plakbrief wordt aangebracht » beoogt het vroegere begrip « hij van wie de plakbrief uitgaat ».

- B -

B.1. De verzoekende partij vordert de schorsing van de wet van 22 april 2003 tot modernisering van de belasting voor aanplakking en de betalingswijzen van het zegelrecht (*Belgisch Staatsblad* van 13 mei 2003), die sommige bepalingen van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taksen aanvult en wijzigt.

Uit de parlementaire voorbereiding (*Parl. St.*, Senaat, 2002-2003, nr. 2-1573/2, p. 2, en *Parl. St.*, Kamer, 2002-2003, DOC 50 2342/001, p. 3) blijkt :

- De wet komt tegemoet aan de wens « van een vereenvoudiging en in beperkte mate van een verlaging van de belasting voor aanplakking ».

- « Voortaan zal de belasting voor aanplakking niet meer gevestigd worden op plakbrieven waarvan de oppervlakte kleiner is dan 15 vierkante decimeter, dus iets meer dan een A3-papier. »

- « Voor plakbrieven waarvoor wel nog belasting betaald moet worden, [worden] twee tarieven gehanteerd [...], naargelang de plakbrief groter of kleiner is dan 1 vierkante meter. »

- « De heffing van [de] belasting vindt plaats op basis van een aangifte die door de schuldenaar wordt ingediend bij het bevoegde kantoor. De betaling gebeurt door storting of overschrijving op de postrekening van het bevoegde kantoor. Het principe van de aangifte wordt veralgemeend met uitzondering van de plakbrieven waarvan de oppervlakte kleiner is dan een vierkante meter (in dit geval kan de betaling gebeuren door middel van het aanbrengen en het onbruikbaar maken van een fiscale plakzegel op de plakbrief). »

- « Het oorspronkelijke ontwerp [van wet] hanteerde de grens van 10 vierkante decimeter om affiches vrij te stellen van belasting voor aanplakking. De Kamer heeft deze grens opgetrokken tot 15 vierkante decimeter. Bovendien heeft de Kamer ook de bepalingen aangepast over het hoofdelijk verschuldigd zijn van de belasting, met name wat betreft de drukker van de affiche. »

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

B.2.1. Aangezien de vordering tot schorsing ondergeschikt is aan het beroep tot vernietiging, moet de ontvankelijkheid van het beroep, en met name het bestaan van het vereiste belang om het beroep in te stellen, reeds bij het onderzoek van de vordering tot schorsing worden betrokken.

B.2.2. De verzoekende partij verantwoordt haar belang bij het beroep door middel van haar maatschappelijk doel, dat onder meer bestaat in het drukken van plakbrieven die rechtstreeks door de bestreden wet worden beoogd. De verhoging van de belasting zou het economisch voortbestaan van de verzoekende partij aanzienlijk kunnen aantasten.

De Ministerraad betwist het belang om in rechte te treden, omdat de fabrikant van plakbrieven niet is opgenomen onder de belastingschuldigen.

De grief die de verzoekende partij tegen de wet formuleert, betreft voornamelijk een verhoging van de belasting die 600 tot 800 pct. zou kunnen bedragen. Alhoewel de fabrikant van plakbrieven niet als belastingschuldige wordt beschouwd door artikel 195 van het Wetboek zoals gewijzigd bij de bestreden wet, heeft een dergelijke forse verhoging van de belasting een ongunstige weerslag op zijn situatie, vermits die de aanplakbedrijven ervan kan doen afzien dermate zwaar belaste aanplakbrieven te bestellen.

De verzoekende partij doet, in dit stadium van de rechtspleging, blijken van een belang om in rechte te treden tegen artikel 3 van de bestreden wet, dat artikel 190 van het Wetboek der zegelrechten wijzigt en het bedrag van de belasting vaststelt.

Ten aanzien van de vordering tot schorsing

B.3. Naar luid van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof dient aan twee grondvoorwaarden te zijn voldaan opdat tot schorsing kan worden besloten :

- de middelen die worden aangevoerd moeten ernstig zijn;
- de onmiddellijke uitvoering van de bestreden maatregel moet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen berokkenen.

Daar de twee voorwaarden cumulatief zijn, leidt de vaststelling dat één van die voorwaarden niet is vervuld tot verwerping van de vordering tot schorsing.

Ten aanzien van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

B.4.1. Ter staving van haar vordering tot schorsing voert de verzoekende partij aan dat de toepassing van de bestreden wet haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, omdat de verhoging van de belasting onvermijdelijk ingrijpende gevolgen zal hebben voor haar voortbestaan en voor het voortbestaan van de aanplakkers die een beroep doen op haar diensten.

B.4.2. Uit de in het verzoekschrift en in de bijlagen gepreciseerde gegevens blijkt dat het door de verzoekende partij aangevoerde nadeel voornamelijk een financieel nadeel is, waarvan de ernst van dien aard is dat het, volgens de verzoekende partij, het voortbestaan van haar onderneming in gevaar zou kunnen brengen en haar ertoe zou kunnen verplichten haar activiteit te staken.

B.4.3. Noch in het verzoekschrift, noch tijdens de terechtzittingen is aangetoond dat de wijziging van de belasting, die ongetwijfeld een verhoging van de kostprijs van de plakbrieven zal meebrengen, noodzakelijkerwijze en onvermijdelijk een niet te herstellen ernstig nadeel zou inhouden voor de economische activiteiten van de verzoekende partij dat tot haar faillissement zou kunnen leiden.

B.4.4. Het risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, vereist door artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989, is niet aangetoond.

Ten aanzien van de ernst van de middelen

B.5.1. Om als ernstig te worden beschouwd in de zin van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, moet het middel ook gegrond lijken na een eerste onderzoek van de gegevens waarover het Hof beschikt in dit stadium van de procedure.

B.5.2. Te dezen, gelet op de verschillende lezing die de partijen aan de vroegere wet geven, en bijgevolg aan de draagwijdte van de bestreden wet, kan het Hof de middelen slechts onderzoeken na een grondig onderzoek dat het kader van een schorsingsprocedure te buiten gaat.

B.6. De vordering tot schorsing dient te worden verworpen.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de vordering tot schorsing.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 17 december 2003.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior